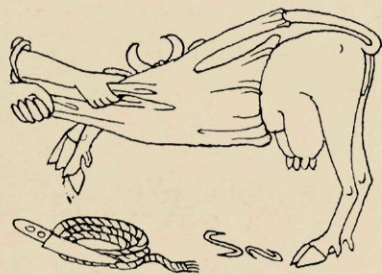

altijd in de contramine (pag. 69), de olifant in de wieg (91), het prachtige „paard van Troie" (pag. 96) ons tweede en ons derde prentje en de prachtige manier, waarop de koe wordt behandeld door den slager „die haar onbarmhartig vermoord en de huid afstroopt" (pag. 101). Bij deze staaltjes moeten wij 't laten. Er zijn er zoo een groot aantal. Kostelijke figuurtjes weet Doncker te bedenken, die dieren en menschen moeten voorstellen, vooral rusiemakende menschen treft hij kostelijk. Hun gegrim doet hem bepaald schaterlachen. Zoo zijn vroolijke kunstenaars: het ergst leelijke zien ze lachwekkend en dat moet hun wel vroolijk houden ook!

NIEUWE BOEKEN.

Schetsen en novellen, door ANNA GERMONPREZ, vult het bundeltje n°. 23 der Duimpjes-uitgave bij Victor Delille, te Maldeghem. 't Zijn negentien stukjes, waaronder „novellen", die aantrekken door iets heel persoonlijks, kort en met een waardeerbare meesterschap over den vorm uitgedrukt. Anna Germonprez kent „den buiten" en heeft haar land lief. Van die liefde voor natuurschoon getuigt zij in kleine schetsjes, waaronder enkele, die minder gelukkig van compositie zijn. Waar zij menschenleed schildert is de schrijfster doorgaans beter. We rekenen tot het zeer goed geslaagde uit dezen bundel *Leieschuimers*, 't verhaal van een schipper, wiens vaartuig, met tarwe geladen, vast raakt en gaat zinken. Lang vraagt hij vergeefs om hulp bij 't lossen. Eindelijk komen er mannen. Maar ze helpen den armen schipper niet: zij gaan plunderen.

„Van het dorp, dat sliep, streken zwart en begeerig, als heete gieren op het slagveld, heele zwermen plundersaars neer — en de schepels der arbeiders vulden de zakken der dieven. . . . Aan den gouden berg tarwe, er in woelend met de handen, kort oplachend van voldane gretigheid, van bevredigde, schrokkelijke gulzigheid, hurkten zware gestalten neer, als dieren, kruipend met den rug omhoog en vullend, vullend al wat gevuld kon worden. . . . En voort, immer voort, langs de lage oevers van vrede en nachtelijke rust, al over de hooge brug, die galmde en deunde, werd gedragen, werd weggesleept, naar het dorp aan den overkant, naar de andere dorpen in de gapende duisternis.

Machteloos stond de schipper . . . rechtopstaande op zijn verbrijzelden bodem, in het licht van de lantaarn aan den mast, met gekruiste armen over zijn zwoegende borst en den mond verwrongen van toorn en vertwijfeling, slingerde hij hun den kreet na, waarmee hij hen schandvlekte: „Ah! roovers, roovers!"

Oók uit Vlaanderen kwam *Marioline*, door Dirk de Vos, met platen door Edmond van Offel. Wij bespreken dit boek later met *In eigen sfeer*, door Johanna van de Heide en het van jeugd tintelende *Phaëton en de dwaas* door Jan Apol, een boek om te lezen . . . maar niet voor iedereen, vol fantasie, nog ongebreideld en getuigend van een beschrijvingstalent, waarvan zeer veel te wachten valt.

We vestigen nog even de aandacht op het altijd goed geredigeerde en belangwekkende tijdschrift voor fotografie, het cosmopolitische *Camera Obscura* (tweede jaargang) en op een lijvig *Fotografisch jaarboek* onder redactie van J. J. M. M. van den Bergh. 't Bevat vele formules, tabellen en raadgevingen.

F. L.

De directie deelt nogmaals mede, dat naar hare Prijsvragen ook kunnen mededingen *niet-inteekenaars* op het maandschrift.